

HA VINGUT, VE I VINDRÀ

Primer d'advent © Mots per a la família - Jordi Castellet

Advent, temps de preparació propi per a la celebració nadalenca. Cada vegada més, un temps que celebrem, expressem i es fa viu de múltiples maneres. En aquests darrers temps ha sortit el calendari d'advent per a la canalla, els quatre ciris d'advent, hi ha el pont de la Puríssima, els preparatius de Nadal, els llums al carrer. Advent ja és una celebració en si mateix. Les persones necessitem celebracions, expressar i celebrar la vida i, sinó, buscar la manera de celebrar-la. Advent prové d'una paraula llatina, que significa «espera d'aquell que ha d'arribar.» I qui és aquest sinó aquell que, d'alguna manera, ja coneixem, aquell que ja ha arribat, aquell que arriba, aquell que vindrà: Jesús el Crist. En ell podem comptar fins a quatre vingudes, quatre advents, dos de majors i dos de menors.

El primer advent major és el més evident: el naixement de Jesús per Maria, en la seva definitiva encarnació, fa dos mil i tants anys. En aquest esdeveniment, el verb de Déu pren la nostra naturalesa humana i es fa igual que nosaltres en tot, menys en el pecar. De poc serviria, però, si el Nadal es tractés tan sols d'un aniversari més. Perquè la segona vinguda major és la que es complirà en la fi dels temps, quan vindrà a tancar la nostra història, la personal, la de tota la humanitat, la de l'univers, la del cosmos sencer. Serà el moment del judici universal, quan «Mt 25,33 posarà les ovelles a la seva dreta i les cabres a l'esquerra.»

Encara hi ha almenys dues vingudes més, les que en podrien tenir el títol de menors. En efecte, el primer advent menor el trobem en els sagraments, on Crist no tan sols és representat o simbolitzat, sinó que ell es fa realment present i ens dona la vida en el baptisme, ens perdona els pecats en la penitència, consagra la nostra vida en el matrimoni o en l'orde sacerdotal, ens alimenta amb el seu cos i amb la seva sang, en l'eucaristia. Especialment en l'eucaristia, trobem la seva real presència de tota la seva persona, que ja no se'n dona com a imatge o representació, ni tan sols se'n dona únicament en el seu Esperit Sant, sinó que se'n dona ell mateix com aliment. Potser és aquest el nucli de la caritat cristiana, quan tan sols és possible la transformació del món a partir de la caritat, de l'amor personal vessat i donat als altres.

El segon advent menor el podem endevinar: «en cada home i en cada esdeveniment» tal i com ens recorda la litúrgia. Perquè hi ha una relació entre la vida cristiana i la seva visió transcendent i escatològica, amb el compromís quotidià i diari amb els altres, especialment amb els més petits, els més insignificants, els més molestos, aquells que a vegades culpem de la seva desgràcia. Crist es troba amagat en ells. En efecte, «Mt 25,40 us ho asseguro, tot allò que fèieu a un d'aquests

germans meus més petits, a mi m'ho fèieu.» Quatre vingudes que demanen de nosaltres quatre compromisos en la nostra vida. El compromís amb Jesucrist que ha vingut, que s'ha pres seriosament el nostre món, que ens ha mostrat quin és el camí de salvació i que demana que nosaltres fem el mateix. Que no ens acabem pensant que ja hem fet prou, que Déu ja no espera res de nosaltres, sinó que és ell mateix el qui ens vol salvar a partir de la nostra petitesa, tal i com Déu envia al món un infant per a salvar-lo de la seva indignació. Una tasca impossible per a l'home, però és que per a Déu res no és impossible (Lc 21,25-36).

El compromís és amb el Senyor que vindrà, que ens demanarà què n'hem fet de la vida que ens ha confiat, el major talent. Que no fos cas que li diguéssim: «Mt 25,25 he tingut por i he amagat sota terra el teu talent.» Tampoc no valdrà la resposta del qui ve de l'hort: «Mt 25,44 quan et vam veure afamat o assedegat, foraster o despullat, malalt o a la presó, i no et vam assistir?» El compromís del cristià és amb l'Església dels batejats, que continua fent present el Senyor amb l'anunci del Regne de Déu, la proclamació de la Paraula i la celebració dels sagraments. Perquè veiem, tastem i compartim la presència sacramental del Senyor que es fa realitat en nosaltres, pel do del seu cos i de la seva sang. I, finalment, un compromís amb els altres, lligat amb els tres primers. Perquè no podem estimar els altres, si no estimem Déu. «1Jn 4,20 No podem estimar Déu, que no veiem, si no estimem els altres, que sí que veiem.» Perquè no creixerem en l'amor, si no el practiquem envers aquells que ens esperen. Perquè no podem estimar més els altres si no creixem en l'amor als sagraments, si no creixem en el nostre amor a Crist, que «Pref.III adv. ve ara al nostre encontre en cada home i en cada esdeveniment»; ell, que ens alimenta amb el seu cos i amb la seva sang ressuscitats.

